

Jak probíhá spolupráce s obcí?

Zatím dobře a doufám, že to potrvá i nadále. Tím nechci tvrdit, že by nám obec nemohla pomáhat ještě více. Jsem však realista a proto musíme spoléhat také sami na sebe a dělat vše pro to, aby naše finanční situace byla dobrá.

Jaký je tvůj názor na zájem místních lidí o fotbal?

Když se bude hrát dobrý fotbal, tak lidi přijdou. Více mě však mrzí, že bývalí fotbalisté, kterým je mezi 35–50 lety nejeví zájem o práci ve fotbale. To je největší problém ondřejovského fotbalu.

Honzo, děkuji za rozhovor a přeji ti jménem celé ondřejovské fotbalové veřejnosti hodně štěstí a zdraví v životě. Stále s tebou počítáme!!!

Eda Filek

ROZHOVOR S NOVÝM PŘEDSEDOU FOTBALOVÉHO ODDÍLU PANEM VLADIMÍREM ZÁMYSLICKÝM

Kde a jak jsi začal s fotbalem?

S fotbalem jsem začínal jak jinak než v Ondřejově. Dodnes si pamatuji, jak jsme s mým spolužákem Karlem Dvořákem dychtivě očekávali šesté narozeniny (tehdejší hranice pro vstup do organizovaného fotbalu).

Kdo byl tvůj první trenér a na kterého vzpomínáš nejraději?

Nejsem si jistý, zda byl již mým prvním trenérem, ale téměř po celou dobu mě v mládežnických družstvech trénoval Míla Tlamiča. Na toto období také vzpomínám nejraději.

V kterých klubech jsi hrál?

Pokud jde o velký fotbal tak až do svých asi 37 let v Ondřejově, pak bylo zrušeno Ondřejovské „B mužstvo“, od té doby hraji za „B mužstvo“ Struhařova IV. třídu (dnes již jen sporadicky).

Jak dlouho působíš v ondřejovském fotbale?

Když shrnu vše, co bylo řečeno výše tak s tou přibližně šestiletou epizodou ve Struhařově 37 let, ale ani v této době jsem od ondřejovského fotbalu nebyl odtržen a nějakou dobu vypomáhal u ondřejovských žáků a dorostu.

Za tvého působení se v klubu vystřídala spousta hráčů, trenérů, funkcionářů a sponzorů. Na koho nebo na co vzpomínáš nejraději?

Zažil jsem v našem klubu velké množství osobností, není možné zde vyjmenovat všechny. V době mého dětství to byly v našich očích hvězdy jako Honza Kölbl, Pepča Dřížhal, Láďa Tesářík..., později skvělý fotbalista, srdečar a kamarád Mirek Jordán. Nepřekonatelní patrioti, funkcionáři Jaroslav Kycler a Honza Kölbl, kteří ondřejovskému fotbalu obětovali moc a moc. Nezapomenutelný Petr Vodrhánek, kterého práce pro ondřejovský fotbal stála to nejcennější. Taky moc rád vzpomínám na období skvělé party v „béčku“ pod vedením Pepy Matyse.

Byl někdy ondřejovský fotbal v situaci, kdy mohl být mnohem výše, než je teď? Co tehdy chybělo?

Hráli jsme kvalifikace, kde k postupu chybělo jen málo (snad jen trocha „štěstí“). Největších úspěchů ondřejovský fotbal dosáhl v dobách, kdy zde byla skvělá parta, fotbalisti ochotní se obětovat. To možná scházelo v těch dobách slabších.

Co si myslíš ty osobně, že je potřeba vylepšit? Kdyby si o všem mohl rozhodnout jen ty, čím bys začal?

Nechci, aby to co řeknu, vyznělo jako fráze, ale jistě je, že se musíme věnovat dětem. Zajistit kontinuitu v činnosti jednotlivých mládežnických týmů, udělat všechno pro to aby mládežnické týmy byly každoročně přihlašovány do soutěží, vést naše děti ke sportu.

Víme, jaké problémy našemu fotbalu způsobilo, byť krátkodobé, odhlášení z mládežnických soutěží. Rád bych této příležitosti

využil k apelu na naše bývalé i současné hráče, příznivce ondřejovského fotbalu i rodiče dětí: připojte se k té hrstce lidí, která u nás s dětmi pracuje, poďte vypomoci jako trenéři, vedoucí družstev..., nebo alespoň přijďte našim mladým zafandit. Bez podpory mládeže nám hrozí fotbalově moc zlé časy, vždyť se podívejme na věkový průměr hráčů našeho „A mužstva“ kdy pouze dvěma hráčům je méně než třicet let (jeden z nich je brankář).

Co tě motivuje v další práci pro náš klub?

Jsem myslím, vlivem těch zde strávených let a prožitých zážitků, s ondřejovským fotbalem velmi srostlý, přál bych si, aby byl úspěšný a moc rád bych pro to něco udělal. Zároveň vidím, jako otec dvou dospívajících dětí, jak pozitivní roli v tomto životním období hraje sport a to ať je provozován na jakékoli úrovni.

Kde by si chtěl vidět ondřejovský fotbal za 5 let?

Byl bych moc rád, kdyby zde do budoucna byly životaschopné týmy přípravky, žáků i dorostu a hráče v nich fotbal bavil. Co se týká týmu dospělých tak myslím, že na základě kvalitní mládeže bychom o něj do budoucna nemuseli mít strach. Nevidím náš cíl v tom shánět hráče z vyšších soutěží, dokonce jim snad za hru v našem týmu platit. Možná se v tomto názoru budu s některými našimi fanoušky lišit, ale mě by opravdu uspokojovalo, kdybychom s týmem založeným na vlastních odchovancích dokázali hrát okresní přebor.

Pojďme k zázemí klubu.... Je zřejmé, že Sportovní areál potřebuje další a další etapy renovace a budování. Chystáte se žádat o nějakou dotaci?

Pro rok 2010 jsme v rámci programu „Zelený trávník“ zažádali o dotaci na odvodnění části hřiště, která je pravidelně podmáčena vodou stékající ze sousedních pozemků. Součástí této akce by mělo být provzdušnění a dosetí hrací plochy trávou. Dále se v letošním roce budeme snažit získat prostředky na výměnu záchytných sítí za brankou u volejbalového kurtu. Tělovýchovná jednota v loňském roce žádala o dotaci na rekonstrukci objektu kabin, jejichž část je vzhledem pronikající spodní vodě v havarijním stavu. Ve všech zmiňovaných případech je však pravděpodobnost přidělení dotace velmi nejistá.

Jak probíhá spolupráce s obcí?

Tento dotaz by měl spíš směřovat ke členům výboru tělovýchovné jednoty, fotbalový oddíl pro jednání s obcí není tím správným partnerem. Podle mého názoru určitě nemůžeme říci, že by spolupráce s obcí vůbec neprobíhala (například tělovýchovné jednotě zatím za přijatelných podmínek obec pronajímá tělocvičnu apod.). Znam však obce, jejichž vedení je sportu nakloněno podstatně více a podpora je zásadnější.

Jaký je tvůj názor na zájem místních lidí o fotbal?

Fotbal má v Ondřejově silnou tradici, přesto však v posledních letech zájem o něj značně klesá a to i mezi bývalými fotbalisty a bohužel hlavně mezi dětmi. Tato skutečnost je jistě do značné míry způsobena změnou stylu života většiny obyvatel Ondřejova a dokonce i obyvatel celé republiky. Bude naší snahou tuto situaci změnit a věřím, že se nám podaří zájem o fotbal trochu oživit.

Jaké jsou priority klubu pro nejbližší období, řekněme třeba jednoho roku?

Myslím, že na tuto otázku jsem již odpověděl. Udělat maximum pro zachování mládežnických týmů. O udržení „třetí třídy“ mužstvem dospělých nikdo nepochybujeme. V materiální oblasti bude nezbytné zabezpečit technický stav kabin minimálně takovým způsobem, aby nedocházelo k jejich dalšímu poškozování.

Láďo, děkuji za rozhovor a přeji ti hodně elánu ve tvé nové práci pro ondřejovský fotbal.

Eda Filek

ZPRÁVY TJ SOKOL ONDŘEJOV

Sportovní a kulturní akce TJ Sokol v roce 2010

7. 5. 2010	Losování družstev IV. ročníku Olympiády žen
8. 5. 2010	Májové slavnosti
5. 6. 2010	Turnaj volejbalových dvojic
6. 6. 2010	Dětský sportovní den
12. 6. 2010	IV. ročník Olympiády žen
26. 6. 2010	Nohejbalový turnaj
srpen	Plážový turnaj ve volejbalu
září	Ondrup - tenisový turnaj
září	Atletický den pro předškolní děti
září	Atletický den pro děti školou povinné
prosinec	Vánoční volejbalový turnaj

Minulý měsíc proběhla Valná hromada TJ Sokol Ondřejov, na které byl zvolen nový výkonný výbor. V současné době pracuje v tomto složení:

Ivana Staňková - předsedkyně, Jan Kölbl st. - sekretář, Viktor Votruba - hospodář, další členové - Hana Zadáková, František Hnízdo, Jaroslav Křeček, Jiří Kroupa a členové jmenování oddílů - Jan Kvapil, Jiří Reček ml., Arleta Sadílková, Petr Kölbl

DĚTSKÝ MAŠKARNÍ PLES ONDŘEJOV 2010

Letošní karneval pro děti měl opět velkou účast. Sešlo se bohaté množství dětských masek, pro které byla na přivítanou připravena pitíčka a velký výběr sladkých domácích moučnicků.

Děti i dospělí si mohli nabídnout hned u vstupu jablěčné a kokosové řezy, bábovku, ovocnou bublaninu, perník s čokoládovou polevou, tvarohovou buchtu nebo výborné kokosové a piškotové koule.

Největší ozdobou však byly čerstvé vdolečky s povídky a vanilkovým krémem. Chutnaly znamenitě!

Někteří sladkomilové si několikrát chodili k moučnickovému stolu a brali si co jim chutnalo, což nám dělalo velkou radost.

Dále si každý mohl nabídnout křupky, brambůrky nebo tyčinky. Kdo měl zájem o něco zdravého, mohl ochutnat jogurty.

Po přivítací promenádě byly pro děti opět připraveny soutěže, které nám předvedli Asterix s Obelixem, a tak se dětičky zapojily

do slalomu, přecházení lavičky a házení míčkem, podbíhání barevné plachty, lovení rybek i do dalších zábav.

Radostné úsměvy na dětských tvářičkách vykouzlila trampolína a skluzavka, která byla od své soutěže neustále v provozu.

Moc hezký taneček dětí způsobila písnička Jede, jede mašinka, na kterou se utvořil několikametrový poskakující had všech zvířátek, pirátů, různých bojovníků, ježibab, víl a dalších pěkných masek.

Za každou splněnou disciplínu děti dostávaly odměny, poté si mohly zatančit s nafouknutým balónkem tak, aby nikomu neupadl ani nepraskl.

Konečnou fází tohoto veselého karnevalu zakončil náš oblíbený Kouzelník, který s pomocí dětských krátkých kouzel vyčaroval barevný řetěz nebo plyšové hračky. Kdo byl rychlý a hbitý, pochytil i dvě.

Na děti se poté sypaly barevné konfety z rukou Bílé paní a Kouzelníka. Největší nadšení u všech přihlížejících nastalo, když Kouzelník vytáhl ze svého čaryfukovského klobouku opravdového živého bílého králíka.

Všechny dětské ručičky si tak mohly toto heboučké zvířátko prohlédnout a za velkého povyku se dostalo na všechny, kteří měli zájem si malého sameťáčka pohladit.

Chtěla bych poděkovat všem maminkám, kteří se podílely na přípravě sladkého občerstvení, kterého bylo opravdu dostatek. Někteří vtipní tatínkové nás označili za chutnou cukrárnu, což nás samozřejmě potěšilo.

Dík patří hudební dvojici TanDem, která svou hudbou zpestřila celý karneval. A velké poděkování všem sponzorům, zejména VZP, R. Valentovi a manželům Tolarovým. Jsme vděční i těm, kteří přispěli na dobrovolném vstupném. Díky jim všem se můžeme těšit na další akci pro malé capartíky, kterou bude Dětský den v červnu.

Přeji krásné letní dny plné optimismu a dobré nálady.

Arlett Sadílková

ČARODĚJNICE V ONDŘEJOVĚ

Pálení čarodějnic se letos uskutečnilo v pátek 30. 4. na starém hřišti pod Hvězdárnou. Určitě to byl dobrý nápad našich mladých hasičů, kteří celou akci zorganizovali.

Zhruba po 18 hodině se začali scházet převážně rodiče s malými dětmi, pro které bylo připraveno několik menších her na malém travnatém ostrůvku, kde si malá dítko mohla zaskákat v pytli naházet šišky velké čarodějnicí do košíku, projít se v malinkých chůdičkách, shazovat kuželky a jiné. Byla možnost vyrobit si malou čarodějnicí, která zaměstnala všechny dětské ručičky, a vymalovat si obrázek. Ve 20 hod. se začala pálit docela elegantní čarodějnice ve slušivém bílém svetříku a tak se většina lidí seskupila okolo velké vaty, která po krátké chvíli vzplanula v krásný zářivý oheň. Děti pobíhaly, kde se dalo, opékaly si špekáčky na malém ohýnku, někteří měli krásné kouzelnické převleky a jistí jedinci působili jako opravdu letité čarodějky, dalo se usednout na příjemné měkké sedačky a popovídat si s kamarády.

Každý jistě uvítal občerstvovací stánek, kde se daly zakoupit nápoje skoro všeho druhu, buřtíky i grilované klobásky. S postupujícím stmíváním, které obohatilo jen pár spadlých dešťových kapek, celý plápolavý oheň dodával na atmosféře, přítomní se dobře bavili, z různých hloučků byl slyšet smích a děti měly radost, že se mohou vydovádět ve večerních hodinách na čerstvém vzduchu.

Jsme rádi, že se tato akce krásně vydařila a jistě máme každý pěkný zážitek.

Arlett Sadílková

ONDŘEJOV JAKO ZEMĚDĚLSKÁ OBEC

Nedávno se mě děti ptaly, čím že jsem to byla, než jsem začala učit. A když jsem jim řekla, že jsem pracovala v JZD jako agromomka, nevěděly ani co bylo "JZD" (nebo plným názvem "jednotné zemědělské družstvo"), tím méně, co to znamená být agromom. Došlo mi, že ačkoliv pro mne to znamenalo půlku života a ani teď nejsem úplně mimo, pro mladší generaci už jsou to slova a události málem z oblasti sci-fi. Začala jsem tedy vzpomínat, došla za svým informátorem panem Dřízhallem a za Mirkem Tesaříkem, který vede současné družstvo, a o výsledek se chci podělit. Začnu tím, jak vypadal Ondřejov v době před "združstevňováním".

Bývala to zemědělská obec. Do padesátých let minulého století tady byla většina obyvatel vázaná na pole, která byla rozdělena na úzké nudličky. Jeden půldíl měl šířku 12 metrů. Výměra byla rozdělena mezi asi 100 majitelů, největší sedláci měli výměru kolem 10 ha. To byli hospodský Šebl, Tesařík, Novotný z čp. 12, Vávra "rohový" (čp. 2 na rohu náměstí a Pražské). Můj táta - Chytráček - hospodařil na 19 hektarech, protože obdělával i pole svého tchána. Mezi větší sedláky patřili i Šebl „farský“ (čp. 6, po něm převzal hospodářství jeho zeť Matys), dále Šalda, Šebl „koutecký“ čp. 40, Sadílek (čp. 43), Dřízhal, Šafra, Kroupa „sedlák“ (čp. 94), Kratochvíl (po něm zeť Micka), Vycpálkovi, Znamenáček od hospody, a všechny vyjmenovat nedokážu.

Většinou však byla výměra kolem 1 ha, a to ještě rozhozená v malých kouscích po celém katastru. My jsme měli pole třeba u Chocerad, v Seradově, u Turkovic (v Čejkovech) nebo na Šibeničkách, největší pole mělo výměru 0,8 ha. Měli jsme štěstí, že naše vlastní výměra nebyla větší než 15 ha, protože pak už bychom v této oblasti byly dcery "z kulacké rodiny", a to se ještě na počátku šedesátých let bralo jako velké minus.

Na větších hospodářstvích měli sedláci k práci koně, chovali více krav, větší množství prasat a drůbeže, sami si odchovávali hřibata, selátka a všechnu drůbež, takže se dvory hemžily drobtinou. Velkým zvířatům se běžně dávala jména. Na našem hospodářství bylo 7 krav (pamatuji Straku a Malinu) a pár koní, většinou s hřibětem. K tomu jsme měli Hnědku a Lídu, poslední hřibě se jmenovalo Miša. Hnědka zde zůstala po válce, když ji tu jako nemocnou nechali mému dědovi Rusové. Ale uzdravil ji a dožila se ještě vysokého věku.

V Ondřejově bylo 30 párů tažných koní. Ti hospodáři, kteří neměli dost polí, se živili povozničením nebo svážením dřeva z lesa na pilu. Práce v lese a vyvážení hnoje na pole byla pravidelná zimní práce pro všechny. Také bylo možné propachtovat (pronajmout) si pole od majitelů, kteří na nich nehospodařili, jako byl třeba hospodský Šebl nebo předkové dr. Svobody.

Na menších hospodářstvích byly na mléko kozy nebo 2 krávy, které se používaly i jako zvířata tažná. Viděla jsem i zajímavý záprah koně s krávou. Dokonce pan Kratochvíl jezdil s párem volků. Na každém dvoře byly slepice, husy nebo kachny, krůty a samozřejmě králíci. Slepice a králíci snad jediní přestáli združstevňování a poměšťování venkova.

Soukromé hospodaření na větších hospodářstvích bylo na velmi slušné úrovni, protože mladí hospodáři už nepracovali jen podle zkušeností starých, ale absolvovali Zimní hospodářskou školu v Benešově, takže mohli uplatnit nové způsoby hospodaření. Byl to třeba právě pan Dřízhal, můj táta Chytráček, pan Šalda, Šebl „z kouta“, Václav Vycpálek z čp. 30 nebo Kroupa. Shodou okolností benešovskou školu, už ne jen zimní, jsem po dvaceti letech absolvovala i já. To už se jmenovala SZTŠ, tedy střední zemědělská technická škola.

Hospodáři sice pracovali každý na svém, ale přesto bylo nutné větší stroje, třeba mlátičky nebo samovazy na obilí, pořizovat pro více sedláků, zpravidla sousedů, dohromady, protože stroje byly moc drahé a pro jedno hospodářství by se nevyplatily. Proto bylo v Ondřejově zřízeno i strojní družstvo, které mělo k zapůjčení 3 samovazy a 5 travních sekaček. Samozřejmě se pracovalo od nevidím do nevidím, zapojovali se všichni členové rodiny. I děti. Doce-la samozřejmě byla dětská pomoc při ošetřování drůbeže, sušení sena, sbírání brambor nebo o žních dělání povřísel a stavění panáků.

Řady panáků vypadají na obrázcích velmi malebně, ale odnést a postavit třeba žitný snop, byla taky pěkná dřina. Povřísla (tady se říkalo "pobřísla") jsou dovedně stočené hrstky obilí, kterými se ručně vázaly snopy. Co je snop, snad ještě vysvětlovat nemusím. Mně bylo před založením JZD šest let, ale všechny tyhle práce jsem si později užila na záhumenku nebo na poli u dědečka. Na zemědělské škole jsme pak byli využíváni jako neplacená pracovní síla při všech pracích. Takže jsme mlátili na mlátiče, skládali seno na půdu (brr, toho prachu a vedra!!), krmili a dojili krávy (to znamená: vstávali ve 3 hodiny v noci a chodili na statek). A vůbec nikomu nevadilo, že nám není ani 15 let.

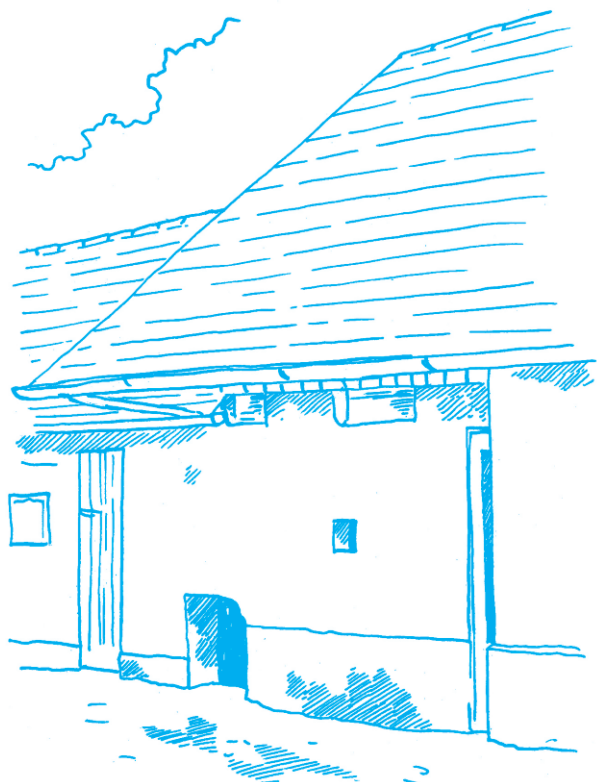
A vím, že nám to tehdy vůbec nepřípadlo nepatřičné. Jako malá jsem se považovala dokonce za diskriminovanou, že nesmím sbírat obilí za „hrabici“ (to je kosa na sekání obilí) nebo vázat snopy - to směly dělat jen zkušené ženy. Zato později, když už ta práce byla pro mne přiměřená, nebyla jsem tím vůbec nadšená. Bylo to skutečně těžké. A když si představíte, že po namáhavém dni na poli ještě následovalo krmení, dojení a ošetření domácích zvířat, tak lidem nebylo co závidět.

Péče o zvířata měla přednost. Třeba ve žních u nás zůstávala přes den doma jen babička, která měla za úkol uvařit a opatřit domácnost. Na polích pak pracovala široká rodina a najímaly se i sezónní síly. Na některých chalupách, třeba u Dřízhalů, Šálů, Znamenáčků, pracovali trvale kočí, čeledíni nebo dívky na výpomoc, byli tady i Slováci od Prešova. U nás třeba kromě „pražáků“ z rodi-

Zadní roubená část domu čp.67 ve východní části náměstí v Ondřejově.

Kresba Lukáš Martinka

Zadní starší část domu čp.80 v Družstevní ulici,
možná se zachovanou roubenou konstrukcí.

Kresba Lukáš Martinka

ny pravidelně vypomáhala paní Neubauerová, to byla velmi pracovitá, rázná žena velitele místních četníků. Bydleli na „staré poště“ čp. 4, proti kostelu.

Jídlo se dováželo na pole za lidmi, protože chodit domů ze vzdálenějších polí, třeba od Choceřad, byla především ztráta času, a pak - bylo to také velmi únavné. Víím, co to bylo za záprah, sušit seno třeba v Hníšovech (na Břešťáku), když se muselo dojít ráno seno rozházet, po obědě obrátit a navečer kopit. A to nemluvíím o tom, že babička Janoušková sušila seno až v Oboře. To jsme tam potom zůstávali celý den. A pracovalo se zásadně za velkého vedra, protože v dešti seno neschne, takže na to nemám zrovna nejlepší vzpomínky.

Přes to všechno měli všichni svá pole a celá hospodářství rádi. Nebyl to jen majetek. Byla to nedílná součást života, a tak považovali za strašně nespravedlivé a kruté, když se svého majetku museli vzdát v rámci združstevňování. Já jsem svědkem začátku i rozvoje JZD. A ze svého hlediska musím říci, že družstvo bylo dobré řešení, ale špatně započaté. Pracovat s moderními stroji na úzkých nudličkách bylo nemožné, malé chlévy neumožňovaly mechanizaci. Všechna práce se dělala ručně, veškerou „mechanizaci“ ve chlévech bylo kolečko a vidle, lopata a kbelík. Táta už měl dokonce na žně hrst'ovku, což byla sekačka, která dokázala obilí posekat a rozdělít na hrsti, které se pak ručně vázaly. Traktory tu ještě nebyly.

Družstva měla možnost uplatňovat novou techniku i pracovní postupy. Ta, která se dostala na dobrou úroveň, byla jistotou. Koncem šedesátých let byly už pracovní podmínky i platy podobné jako v průmyslu, ne-li vyšší. A třeba já jsem měla jako agronomka JZD o třetinu vyšší plat než jako učitelka.

To už vlastně předbílám, vždyť jsem ještě nenapsala, jak v Ondřejově družstvo vůbec vznikalo. A protože to je na taky delší povídání, necháme to na příští číslo časopisu.

Jaroslava Kozáková

Jak v roce 1994 vzpomínal na školu pan Václav Kratochvíl, tehdy nejstarší občan Ondřejova. Bylo mu právě 99 let a navštívili ho žáci 5. ročníku ZŠ.

Bylo nás doma 6 dětí, 4 kluci a 2 děvčata. Vstávalo se v 5 hodin ráno a nejdřív jsme hnali dobytek na pastvu, kluci krávy, děvčata husy. Hlíдали jsme si, až bude na věži kostela sedm, to jsme hnali domů, a pak jsme šli do školy. Taky se mi semtam stalo, že jsem ve škole usnul. Před školou byl rybníček, tam bývaly husy celý den. Slyšeli jsme je až do třídy.

V zimě jsme se přes poledne na zamrzlém rybníčku klouzali. Nikdy jsme se nemohli dočkat, až zamrzne úplně, a tak se mi jednou stalo, že jsem se propad do vody. Nebylo tam hluboko, nepopil jsem se, ale byl jsem celý promočený a bál jsem se jít domů. Mrzlo pořádně a za chvíli na mně šaty zmrzly, že jsem se nemoh pořádně hnout.

Jednou, to jsme byli už trochu větší, jsme ten rybníček zapálili. Tenkrát se v hospodě u Vávřů ještě nesvítilo elektrickou, ale karbidkami. Jednou takhle po plese ho měli zásobu a jeden kluk, už nevím, kdo to byl, tam nějaký karbid ukrad a chlubil se, že zapálí rybník. Nakonec ten karbid do rybníčka opravdu hodil a ten hned začal hořet. Tenkrát jsme měli opravdu veliký strach, že od rybníka chytanou i domy.

Taky ve škole jsme zlobili, a pan učitel na nás měl pořádnou rákosku a dostali jsme každou chvíli. Bolelo to dost, a tak jsme se snažili, aby rákoska co nejrychleji zmizela. Nejlepší schovávačka byla pod stupínkem a tam jich byla vždycky hromada, jenže pan učitel si vždycky hned přines jinou. A jednou, to zrovna přijel do školy pan inspektor, se všechny ty rákosky zpod stupínku vyvalily. A pan inspektor se hnedle ptal, co to jako je. Pan učitel mu řek, že to má ukazovátka, ale jeden kluk, byl to největší rošťák, hned křičel, že to má na nás a že nás s tím řeže. Pak nás pan inspektor zkoušel, co jsme se naučili. Taky z náboženství. A když se zeptal, kolik je Bohů, tak tenhle kluk odpověděl: „Plná ošatka a eště kolem skáčou.“ Takový to byl uličník.

Taky jsem nebyl moc hodný žák, jednou jsem měl dokonce dvojku z mravů. To bylo tak: V poledne jsme vždycky měli hodinu přestávku a chodili jsme tlouct špačka. Zapomněli jsme ale na čas, na věž nebylo vidět, a tak mě kluci poslali, abych se šel podívat. Teď jsem viděl, že už je pozdě, tak jsem utíkal rovnou do školy. A když se mě pan učitel ptal, proč jdu pozdě, tak jsem mu řek, že jsem musel s obědem a že tatínek je až na Důlich, To bylo daleko, tak to pan učitel uznal. Ale za chvíli přišli ostatní kluci a řekli, že jsme hráli špačka. A tak jsem dostal dvojku z mravů, protože jsem lhal.

Ze školního časopisu Čaprošar vybrala E. Beránková

